

Trizob (Prolog)

Ivo
Antič

TRIROGOV Templjar, s kozlovsko brado in tremi
TURKIZ rogovi v glavi, kleči nad prhko
puščavo. V njej mirni samum divja.

Z veliko vojsko je prišel z obal
zahoda, ko v vrtilščih so peli
volnenj psi. Zdaj lebdi na zidu,
ki je okameneli vzhodni val.

Šotor sveta, v njem tiha luč gori.
Sredi luči v turkizni svoj popek
vitez strmi: nož je zasádil vanj.

DERVIŠ V VODI (Diptih)

DERVIŠ Ko se skloniš, v vodi uzreš ognjen obraz.
Pričakuje te z nagubanim smehljamem.
Tvoji možgani so tršato razkrit kras.
Vitka flavta zapoje pred pekлом, pred rajem.

Koža vzdrhti. V trebuhu masten, slep šakal.
Trza v nasladi. Agonija bo penast izliv.
Z božjastnimi gibi kreneš do drugih obal.
Obraz v globini postaja pepelnato siv.

S trakom se daviš. Tako se držiš nad gladino.
Po nevidnem mostu tavaš vse globlje, vse više.
Na sredini srpa se ves razliješ: kri v vino.
Sajast oblak masko v prepadu zabriše.

VODA Slana, blazna voda. V gluhi jami svet.
Strup. Črnilo, davni čaj. To južno vino.
Lastna kri, ki skoznjo toneš kot skoz med.
Butneš v dno, z glavo, drobno mandarino.

Kri je duša, vejo starci. Meso je zver iz jate.
Padeč z mosta, deska, slap. Zdaj bi le še klal.
Spuščal nož v znojna trupla rib, strmečih vate.
Ti zeleni plamen: prag se je razklal.

Težki, senčni gibi. Vedno manj je zraka.
Drugost se v ribah zbira od vseh strani.
Daleč zgoraj, na stropu jame, še zvezda čaka.
Potem se ribji plaz skoz tebe zakadi.

VRNITEV V SVETIŠČE

(Diptih)

VRNITEV Iz treh smeri prihajaš domov.
Mesečna cesta, črna kočija po njej.
V tvojih prsih vampir odpira pokrov.
Ruševina se beli spod figovih vej.

Ta dom si iskal po svetu čézse.
Jez imen zdaj raste pred tabo.
Dom je noč, je kri, dom so zvezde.
Žile, veje morja, šumijo nad sabo.

Tu, v križišču, le tu boš stal.
 Prepil te bo redčil kot kupček pepela.
 Strmel boš v brezno žil, sebe sesal.
 Skoz sobe groba bo zima rjovela.

Ker noč je prazna. Panična noč gori.
 Prividi. Kraljevske podobe na zidu niča.
 Svečenik modrine si, svečenik krvi.
 Vojščak kokoši, vojščak orliča.

SVETIŠČE Plazovi peska se valijo z juga.
 S severa drsi zelenkast zid.
 Gluh zrak. Zveni samotna fuga.
 Vse se premika. Premiki so privid.

Ta puščava je tvoj dom, ti tujec in žrec.
 Smrdljivo svetišče. Kraj semena in krvi.
 Tlak si. Granit. Svoji senci izrezuješ srce.
 Hitro mrmraš molitev kosti.

Svečenik molka v lovišču besed.
 Svečenik besed v lovišču molka.
 Sladka je iz lastnih prsi krvava jed.
 To je misel ovce, misel volka.

Po morju dišijo hlapi iz kozarca.
 Pribit si k steburu, k cesti in v kot.
 Težki gong se zgane od udarca.
 Spomladi boš spet odšel na pot.

TRITONOVA Na malo znani, v plapolanju smr-
 TAMGA ti za očmi (tako sveča v bič do-
 (Epilog) gori) le zavonjani obali,
 v dotikanju valov na sipko polt
 peščine, v okrogli skali molka,
 v marmornem objemu školjke, v ščitu
 iz oklepa želve, v kvadratnem zrk-
 lu iz besed — vrezan je trizob. In
 s tem vse globlje v turkizni ocean,
 ki daljna sonca mirno lesketa.